

slag hurtigt gennemført og opnaa Besparelser derved, kunde vi ikke vente, at Folkforsikringstanken kunde gaa ind i Arbejdet her, da vi dog skulde have den gennemdrøftet. Derfor var jeg fuldt ud tilfreds med det Svar, som den højtærede Minister gav, at han vilde søge at faa et Lovforslag udarbejdet. Vi kunde da se paa det og tale om det til den Tid. Jeg forstaaer derfor slet ikke, hvorfor den højtærede Minister er saa misfornøjet med min Tale, da jeg dog paa afgørende Punkter kunde give Lovforslaget min Tilslutning og tilsige det velvillig Behandling, men kun paa et enkelt Punkt maatte tage et bestemt Forbehold. Naar den højtærede Minister ikke staaer stærkere, end at Ordføreren for det Parti, han særlig skal støtte sig til, erkendte, at han stadig var Tilhænger af de faste Takster, og at det var hans Hjertens Mening, at det var det bedste, saa er det i Virkeligheden ganske urimeligt, saa længe man altsaa ikke kan lægge sit eget Partis Ordfører for sine Fødder og faa ham til uforbeholdt at gaa over til det frie Skøn, at forlange, at andre Partier skal melde sig som dem, der uden Betingelser falder ned for den højtærede Ministers Fod. Jeg maa formode, at det er min uheldige Stemmeføring og maaske Synet af min Ringhed, der har foraaarsaget, at den højtærede Minister var saa utilfreds med de Konservatives Tilsagn om Støtte til Lovforslaget. Men jeg haaber, at det er en Hindring, der kan overvindes; dermed gaar vi ind til Forhandlingen.

Holdgaard: Der er ingen Grund for mig til at komme med mange Bemærkninger, idet intet af, hvad jeg sagde i Lørdags om det foreliggende Lovforslag, er blevet afkræftet; tværtimod kan det se ud til, at nogle af mine Udtalelser har bidraget til, at man er blevet mere forhandlingvillig og har indset, at Forslaget, — saaledes som jeg ogsaa udtalte i Lørdags — ikke kan opretholdes i den foreliggende Affattelse.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen kunde, efter hvad jeg hørte, ikke takke mig for min Stilling. Det er jo for saa vidt bedrøveligt for mig, men jeg maa saa undvære det ærede Medlems Tak. Jeg forstaaer imidlertid ikke rigtig, hvorfor han ikke kunde takke mig, for hans Begrundelse herfor var ganske vist den, at jeg vilde være med til at indsnævre Kredsen af Aldersrentenydere, men han har jo dog selv — som han ogsaa sagde i Lørdags —

været med til at udarbejde Lovforslag, der netop gik i den Retning. Derfor kunde han saamænd godt havet takket mig for min Stilling til Lovforslaget, for i den Retning er vi jo enige.

Det er værd at lægge Mærke til, synes jeg, at der er en Nuance imellem den højtærede Indenrigsministers Standpunkt og det ærede Medlem Hr. Martin Hansens, i alt Fald efter deres Udtalelser at dømme; den højtærede Minister forstaaer ligesom bedre end det ærede Medlem Hr. Martin Hansen at sætte sine Ord paa Skruer. Det ærede Medlem siger, at Formaalet med dette Lovforslag er, at de enligt stillede skal have noget mere, Ministeren derimod siger, at det, Lovforslaget vil medføre, er, at de faar *forholdsvis* mere end Ægtepar. Ministeren siger altsaa „forholdsvis“, i Forhold til Ægteparrene, og naar man ser paa Lovforslaget, saa betegner dette da i Virkeligheden heller ingen reel Forbedring; det er ganske vist en forholdsvis Forbedring, men det hjælper jo de enligt stillede saa lidt, naar det i Virkeligheden er en Føringelse for dem, hvad jeg paaviste i Lørdags.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen sagde, at der var egentlig kun fremkommet Modstand mod Lovforslaget paa eet Punkt, nemlig med Hensyn til Kommunalbestyrelsernes frie Skøn. Det er dog noget af en Tilsnigelse at paastaa noget saadant; saaledes kan man ikke udlægge den Modstand, der er rejst mod Lovforslaget. Hvad vi har ydet Modstand imod, det er jo i det væsentlige ikke det, at man giver Kommunalbestyrelserne frit Skøn, men det, at man udvider Kommunalbestyrelsernes frie Skøn i et saadant Omfang, at man sætter de faste Statstakster paa et saadant Minimum, at man ganske ødelægger det Princip, der er nedlagt i den bestaaende Aldersrentelov. Dette Princip vil vi ikke være med til at ødelægge, og derfor er vi imod Lovforslaget.

Den højtærede Indenrigsminister sagde nu i Dag, at jeg har stillet mig „paa den ene og paa den anden Side“, at jeg har ikke formaaet at hæve mig op til en saadan Højde, at jeg kunde se paa Sagen ud fra et Helhedssynspunkt; jeg havde sagt, at vi kunde være med til disse Besparelser for Kommunernes Vedkommende. Thi, sagde den højtærede Minister, det er jo ligegyldigt, hvem der kommer af med Pengene, enten Staten eller Kommunerne. Ja, det er nu ikke ligegyldigt for Kommunerne, enten Staten betaler en større